Annus XXIV - Vol. XXIV | 1 Octobris 1932 | Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Epistola encyclica, p. 312 - Motu proprio, p. 332 - Litterae Apostolicae, p. 336 - Epistolae, p. 338.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 343 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Instructio de clericis orientalibus extra propriam regionem versantibus, p. 344 - *S. C. Rituum:* Decretum introductionis causae beatificationis Servorum Dei Rochi Gonzalez, Alfonsi Rodriguez et Ioannis del Castillo, S. I., p. 346.

Diarium Romanae Curiae: S. C. del Concilio, Avviso - S. C. dei Seminari e Studi: Concorso a borse di studio - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze - Necrologio, pp. 350-352.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXIV, n. 10 - 1 Octobris 1932)

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA ENCYCLICA

Acerba animi. - Venerabilibus fratribus Foederatarum Mexici Civitatum Archiepiscopis et Episcopis, aliisque locorum Ordinariis pacem et communionem cum Apostolica Sede habentibus: De iniqua rei catholicae condicione in Mexicana Republica. - *29 Septembris 1932* 312

MOTU PROPRIO

Al fine. - De constitutione tribunalium et ratione procedendi in causis civilibus Status Civitatis Vaticanae, novis normis ordinandis. - *21 Septembris 1932* . . . 332

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Senogalliensi in civitate.* - Cathedrale templum Senogalliense honoribus Basilicae minoris augetur. - *9 Maii 1932* 335

II. *Romanum Seminarium.* - Pontificio Seminarii Romani Athenaeo Magnus Cancellarius praeficitur. - *30 Septembris 1932* 336

EPISTOLAE

I. *Haud mediocri.* - Ad R. P. D. Leopoldum Preçan, Archiepiscopum Olomucensium, de conventu Velehradensi sexto. - *25 Decembris 1931* 338

II. *Haud perterriti.* - Ad egregium virum Ioannem M. Fischer doctorem, Praesidem Consilii Essendiensis conventui LXXI catholicorum e Germania apparando. - *25 Iulii 1932* 339

III. *Servator noster.* - Ad Emum P. D. Franciscum tit. S. Pudentianae S. R. E. Presbyterum Cardinalem Bourne, Archiepiscopum Westmonasteriensem, quem delegat ad dedicandum templum restitutae abbatiae S. Mariae de Buckfast. - *7 Augusti 1932* 341

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 343

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Instructio de clericis orientalibus apud exteras nationes praeter proprium patriarchatum vel propriam regionem versantibus. - *26 Septembris 1932* 344

S. CONGREGATIO RITUUM

Bonaërен. - Decretum introductionis causae beatificationis seu declarationis martyrii Servorum Dei Rochi Gonzalez de Santa Cruz, Alfonsi Rodriguez et Ioannis del Castillo, e Societate Iesu. - *13 Iulii 1932* 346

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione del Concilio: *Avviso* 350

II. Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi: *Concorso per borse di studio* 350

III. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 351

VI. Necrologio 352

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
HORÆ DIURNÆ BREVIARII ROMANI ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restituti, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editi aliorumque Pontificum cura recogniti, *Pii Papae X auctoritate reformati.* Editio secunda post typicam. – Impressio rubra et nigra. Lineis rubris inquadratum, typis clarissimis, charta indica (mm. 13½×8½):			
(A) Solutum	17 —	19 —	20 —
(B) Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cum theca	23 —	25 —	26 —
(C) Idem, sectione foliorum aurea	24 —	26 —	27 —
(D) Volumen corio nigro contectum, dorso flexibili, sectione foliorum rubra cum theca	30 —	32 —	33 —
(E) Idem, sectione foliorum aurea	32 —	34 —	35 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana* - Città del Vaticano).

Annus XXIV - Vol. XXIV 1 Octobris 1932 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA ENCYCLICA

VENERABILIBUS FRATRIBUS FOEDERATARUM MEXICI CIVITATUM, ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS, ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS: DE INIQUA REI CATHOLICAE CONDICIONE IN MEXICANA REPUBLICA.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Acerba animi anxitudo, qua ob tristissimas humanae horum temporum societatis condiciones angimur, peculiarem illam haud remittit sollicitudinem, qua cum dilectos Mexicanae Nationis filios impense prosequimur, tum vos praesertim, Venerabiles Fratres, idcirco paterna cura Nostra dignissimos, quod tam diu acerrimis divexamini insectationibus.

Inde ab inito Pontificatu, proximi Decessoris Nostri vestigiis insistentes, omni industria omnique ope enisi sumus, ne « constitutionalia », ut aiunt, praescripta ad effectum funeste deducerentur; quae quidem praescripta, utpote primaria atque immutabilia laederent Ecclesiae iura, facere non potuimus quin pluries, occasione data, damnaremus atque reprobaremus. Hac itidem de causa Nobis cordi fuit ut Reipublicae vestrae Legatus Noster non deesset.

Quodsi plerumque, recentiore hac aetate, supremi ceterarum Civitatum gubernatores publicas cum Apostolica Sede necessitudinum rationes, renovato quodam studio, redintegrare visi sunt, at Mexicanae Reipublicae moderatores non modo quamlibet mutuae conciliationi transigendae viam praecludere non destiterunt, sed fidem etiam, haud ita pridem scripto datam, praeter omnium exspectationem frangentes, violantes, atque adeo quaenam eorum essent in Ecclesiam consilia atque proposita luculentissime demonstrantes, non semel Legatos Nostros suo loco depulerunt. Itaque eo deventum est, ut CXXX eius legis caput, quam « Constitutionem » vocant, asperrime in usum perduceretur; quam quidem legem, quippe catholicae religioni infensissimam, per Encyclicas Litteras *Iniquis afflictisque* die XVIII mensis Novembris, anno MDCCCCXXVI datas, detestando et conquerendo sollemniter expostulavimus.

Pergraves etiam in eos sunt, qui huiusmodi legis caput offendissent, poenae promulgatae, atque, novâ Ecclesiasticae Hierarchiae inustâ iniuriâ, cautum est ut sacerdotes, quibus facultas esset privatim publice faciendi impertiendique sacra, certum numerum, quem singularum Civitatum legumlatores definivissent, neutiquam excederent.

His iniuste intoleranterque constitutis, quae Mexicanam Ecclesiam civili imperio gubernatorumque arbitrio, in catholicam religionem hostilium, obnoxiam redderent, vos, Venerabiles Fratres, divini cultus munia publice intermittere decrevistis; eodemque tempore christifideles omnes quoquo modo compellastis, ut infandas id genus praescriptiones efficaciter expostularent. Ob vestram tamen apostolicam animorum strenuitatem atque constantiam, paene omnes e patria deturbati, sancta cleri gregisque vestri certamina martyriumque factum, extorres e longinquo veluti prospicientes, admirati estis; quibus autem ex vobis — perpaucis admodum — in sua cuiusque dioecesi quasi prodigialiter latescere licuit, ii haud mediocre attulere, suo nobilissimae firmitudinis exemplo, christianae plebi solacium atque incitamentum.

Quibus Nos de rebus, allocutionibus publicisque sermonibus habitis, ac copiosius disertiusque in Encyclicis, quas supra memoravimus, Litteris *Iniquis afflictisque* verba fecimus; id praesertim gratulati quod cleri egregie facta — cum sacra christifidelibus, non sine ipsius vitae discrimine, impertirent — quod heroica plurium laicorum hominum facinora — cum, incredibilibus ac prorsus inauditis aerumnis fortiter toleratis, magnoque cum suarum rerum detrimento, impensam operam sacrorum administris volenti animo navarent — vehementem universo terrarum orbi admirationem commoverunt.

Atque interea Nostro deesse officio noluimus, quin, consiliis verbo scriptoque datis, sacerdotes Christique fideles ad iniquis legibus christiano more obsistendum pro viribus excitaremus, eos item adhortantes ad sempiterni Numinis iustitiam precibus atque piaculis ita placandam, ut quantocius providentissimus ac misericors Deus vexationibus hisce modum ac finem imponere benigne vellet. Neque efficere praetermisimus ut, qui Nobis ubique gentium filii sunt, ii, consociatis Nobiscum supplicationibus, Mexicanis fratribus tam indigne habitis bene precarentur; cui quidem paternae invitationi Nostrae, mirabili quodam ardore, iidem responderunt.

At neque, quae Nobis praesto essent, humanas rationes negleximus, ut dilectis filiis Nostris aliquid liceret afferre solacii: siquidem, cum universum catholicum orbem enixe cohortati sumus, ut conflictatis Mexicanae Ecclesiae fratribus, corrogata etiam stipe, auxilio esset, tum supremos etiam Nationum rectores, quibuscum Nobis intercedunt necessitudinum vincula, iterum atque iterum obsecravimus, ut abnormem gravissimamque tot christifidelium condicionem perpendere non recusarent.

Iamvero, qui rem Mexicanae Civitatis publicam moderantur, cum tam ingens afflictorum civium multitudo obsistere strenue generoseque non desisteret, ut e periculosis rerum adiunctis, quae ex optatis comprimere atque vincere nequivissent, aliquo modo emergerent, se proposito non adversari haud obscure significarunt totius causae, conlatis utrimque consiliis, componendae.

Itaque, quamvis, proh dolor, experiendo Nobis cognitum esset, eiusmodi pollicitationibus fidem adiungere non tutum, considerandum tamen Nobis esse duximus utrum opportunum esset, necne, sacrorum religionis rituum intermissionem publice producere. Quae quidem intermissio, si praesentissima exstiterat adversus rei publicae gubernatorum arbitrium expostulatio, nihilo setius, adhuc prolata, omnium civitatis religionisque rerum ordini potuisset detrimentum afferre. Praeterea, quod pluris est, haec intermissio, quemadmodum Nobis a non paucis maximaeque auctoritatis auctoribus perlatum fuerat, haud mediocri erat christifidelibus noxae, qui quidem multis spiritualibus adiumentis christianae vitae necessariis destituti, coactique propria religionis officia haud raro praetermittere, eo discriminis sensim rapiebantur, ut a catholico sacerdotio removerentur atque adeo a supernaturalibus eius beneficiis abstraherentur. Huc accedit quod, cum Episcopi tam diu e dioecesi cuiusque sua abessent, non poterat id ad ecclesiasticae disciplinae remissionem debilitationemque non conferre; quod tum potissimum dolendum erat, cum, in tanta Mexicanae Ecclesiae divexatione, christiana plebs sacerdotesque eorum maxime ductu ac norma indigerent, quos « Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei ». [1]

Ubi igitur, anno scilicet MDCCCCXXIX, supremus Mexicanae Reipublicae magistratus publice edixit sibi consilium non esse, memoratas leges ad rem deducendo, « Ecclesiae identitatem » restinguere, itemque ecclesiasticam Hierarchiam posthabere, Nos quidem animarum saluti unice prospicientes, hanc qualemcumque hierarchicae dignitatis redintegrandae rationem minime praetereundam esse censuimus. Quin etiam Nobis perpendendum esse consideravimus nonne opportunum esset, cum aliqua gravioribus malis medendi spes affulgeret, cumque praecipuae illae causae removeri viderentur, quibus ducti Episcopi divini cultus munia publice intermittenda esse autumaverant, ea in praesens redintegrare. Qua de re, Nobis profecto mens non erat neque Mexicanas in religionem leges habere ratas, neque publi-

[1] *Act.*, XX, 28.

cas, adversus eas, expostulationes ita revocare, ut iisdem legibus iam non pro viribus obnitendum, officiendumque esse decerneremus. Haec tantummodo causa agebatur: quandoquidem nimirum rei publicae moderatores absimilia significabant inivisse consilia, res postulare videbatur ut eae obsistendi rationes intermitterentur, quae magis usque christiano populo detrimentosae evadere potuissent, atque ut aliae, opportuniores utique, susciperentur.

At omnibus in comperto est exspectatam tam diu pacem rerumque conciliationem optatis non respondisse votisque Nostris. Rationibus enim transactae conciliationis aperte violatis, in sacrorum Antistites, sacerdotes Christique fideles adhuc saevitum est, poenis eos, vinculisque mulctando; ac summo cum animi moerore vidimus non modo non esse Episcopos omnes ab exsilio revocatos, sed potius, ex his etiam nonnullos, qui patriae beneficio fruerentur, legum rationibus neglectis, e finibus eiectos; in dioecesibus non paucis templa, Seminaria, Episcoporum domicilia ceterasque sacras aedes in usum suum minime restituta; denique apertis pollicitationibus posthabitis multos e clero laicorumque ordine, qui avitam fidem fortiter tutati essent, inimicorum suorum invidiae simultatique permissos.

Praeterea, vixdum publica divini cultus intermissio revocata est, iniqua eorum criminationis contentio, qui scriptionibus prelo edendis dant operam, in sacrorum administros, in Ecclesiam, in ipsumque Deum acerrime incessit atque increbuit; omnesque norunt Apostolicam Sedem officii sui esse duxisse unam e scriptionibus huiusmodi — quae ob scelestiorem impietatem, obque susceptum aperte propositum odii per calumnias in religionem concitandi, omnem prorsus modum excessisset — reprobare atque proscribere.

Accedit quod non modo in ludis, quorum est initia litterarum tradere, ne catholicae doctrinae praecepta impertiantur lege interdicitur, sed in iisdem etiam saepenumero, ii qui puerilis institutionis officio funguntur, ita excitantur, ut iuveniles animos ad impietatis commenta profligatosque mores conformare contendant; quod quidem haud exiguum postulat a christianis parentibus in-

commodum, si integram velint subolis cuiusque suae innocentiam in tuto ponere. Quam ad rem, cum hisce patribus matribusque familias bene ex animo dicimus, itemque praeceptoribus atque magistris, qui studiose eos hac in re adiuvant, tum vos, Venerabiles Fratres, utrumque clerum omnesque christifideles enixe in Domino adhortamur, ut in litterarum ludorum causam iuventutisque educationem incumbere pro facultate ne desistatis, popularem multitudinem praesertim prae oculis habentes, quae, cum magis sit atheorum, francomurariorum communistarumque doctrinae quam latissime propagatae obnoxia, apostolica magis indiget navitate vestra. Id autem vobis persuasum habeatis, patriam vestram talem esse procul dubio futuram, quam vos, iuvenes rite instituendo, conformaveritis.

Ast, in potioris etiam gravitatis caput, e quo ipsa profluit totius Ecclesiae vita, acerrime pugnatum est: in clerum scilicet, in catholicam Hierarchiam, eo profecto consilio ut e Reipublicae consortione pedetemptim removeretur. Esto siquidem Mexicanae Civitatis « Constitutionem » edicere, liberam cives habere potestatem quidlibet sentiendi, quidlibet cogitandi atque credendi; attamen — quemadmodum crebro, occasione data, lamentati sumus — manifeste discrepando ac repugnando praecipit, ut singulae foederatae Reipublicae Civitates certum sacerdotum numerum constituant atque designent, quibus liceat non modo in sacris aedibus, sed domi etiam atque intra domesticos parietes, sacra facere ac populo ministrare. Quod quidem immane nefas iis modis rationibusque gravius evadit, quibus istiusmodi lex ad effectum deducitur. Etenim si certum sacerdotes numerum « Constitutio » non excedere iubet, praecavet tamen ne iidem, in unaquaque regione, catholici gregis necessitatibus impares fiant; ac minime praescribit, hac super re, ecclesiasticam esse Hierarchiam posthabendam, quod ceterum in ea, quae *Modus vivendi* inscribitur, conventione aperte est luculenterque recognitum atque comprobatum. Iamvero, in Michoacana Civitate decretum est ut unus tantummodo habeatur sacerdos pro XXXIII milibus christifidelium; in Chihuahuana unus pro XLV milibus; in Chiapa-

sensi unus pro LX milibus; ac denique in Verae Crucis Civitate unus solummodo pro C milibus. Atqui nullo pacto posse, his adhibitis coërcitionibus, christianae plebi, in amplissimis plerumque regionibus commoranti, ministrari sacra, nemo est qui non videat. Nihilo setius insectatores, veluti nimiae largitatis suae subpoenitentes, coërcitiones etiam atque etiam imposuere: Seminaria non pauca a nonnullis Civitatum gubernatoribus clausa; paroeciales domus in fiscum redactae; ac templa multis locis denuntiata, in quibus tantummodo, nec ultra statuti territorii fines, probatis civili auctoritate sacerdotibus rei divinae operari liceret.

Quod vero aliquot Civitatum moderatores edixere, publicis videlicet magistratibus, cum ecclesiastici ministerii obeundi facultatem facerent, nullum esse cuiuslibet Hierarchiae respectum habendum, quin potius Praesules omnes, hoc est Episcopos, eosque ipsos, qui Apostolici Delegati munere functi essent, omnino esse hac potestate prohibendos, id manifesto patefacit velle eos Catholicam Ecclesiam restinguere atque delere.

Paucis voluimus hucusque, per praecipua rerum capita, asperrimam Mexicanae Ecclesiae condicionem commemorare, ut quibus cordi est populorum disciplina atque concordia, animo ii omnes reputando huiusmodi, infandam prorsus, insectationem, in nonnullis praesertim Civitatibus, haud absimilem admodum illi esse, quae in teterrimis Russiae regionibus grassatur, ex nefaria hac propositorum adstipulatione novum sumant ardorem, quo istum totius socialis ordinis subversorem aestum veluti aggere praepediant.

Vobis itidem, Venerabiles Fratres, dilectisque Mexicanae Nationis filiis paternam iterum cupimus sollicitudinem Nostram testificari, qua vos omnes, aerumnis affectos, prosequimur; e qua profecto sollicitudine Nostra eae profluxere normae, quas per dilectum Filium Nostrum a publicis negotiis Cardinalem, superiore mense Ianuario, dedimus, itemque per Apostolicum Delegatum Nostrum vobiscum communicavimus. Cum enim causa agatur cum religione coniunctissima, ius profecto Nobis est atque offi-

cium aptiores decernendi rationes ac normas, quibus ii omnes, qui catholico gloriantur nomine, non obtemperare non possunt. Atque operae pretium est heic aperte significare Nos, quae sive ab Ecclesiastica Hierarchia sive a laicis hominibus nuntia consiliaque perlata essent, ea omnia, inita subductaque ratione, diligenter considerasse; omnia dicimus, ea etiam, quae ad severiorem esse obsistendi modum regrediendum — ut iam anno MDCCCCXXVI — postulare videbantur, iterum in universa Republica divini cultus publice intermittendo munia.

Ad agendi igitur rationem quod attinet, cum Sacerdotes non in easdem sint angustias in singulis Civitatibus redacti, neque ubique pariter sit de Ecclesiasticae Hierarchiae auctoritate dignitateque detractum, inde sequitur ut, quemadmodum dissimiliter infausta haec decreta in usum deducuntur, haud omnino similes Ecclesiae Christique fidelium agendi rationes esse debeant.

Quam ad rem aequum profecto existimamus praecipuis Mexicanos eos Episcopos honestare laudibus, qui, ut per delata Nobis nuntia certiores facti sumus, datas iterum a Nobis normas quam diligentissime sunt interpretati; quod quidem libet heic aperte declarare: etenim, si nonnulli — suae ipsorum tutandae fidei ardore magis quam exquisita in difficilibus hisce rebus prudentia compulsi — ob varias, pro dissimilibus locorum condicionibus, Episcoporum agendi rationes, secum repugnantia proposita in iisdem suspicati sint, sibi omnino persuasum habeant reprehensionem eiusmodi omni prorsus esse fundamento destitutam.

Quoniam vero quaelibet sacerdotum numeri coërcitio gravis divinorum iurium violatio non esse non potest, pernecesse est Episcopi, reliquus clerus laicorumque ordo tale nefas, legitimo quoquo modo totoque pectore, obsistendo reprobandoque expostulent. Esto enim hanc eorum expostulationem in eos, qui rei publicae praesunt, irritam evadere, id nihilominus christifidelibus, indoctis praesertim, omnino persuasum reddet civiles magistratus, sua ipsorum opera, ecclesiasticam conculcare libertatem, quam procul dubio Nos, etiamsi urgeant insectatores, abdicare non possumus.

Quamobrem, ut magno cum animi solacio varias perlegimus expostulationes, quas sacrorum Antistites sacerdotesque e dioecesibus dederunt, iniquis hisce legibus oppressis, ita Nos Nostram adiicimus coram terrarum orbe universo, peculiarique modo coram iis, qui Civitatum gubernacula regunt, ut tandem aliquando reputent hanc Mexicani populi divexationem, aeternum Numen non modo — Ecclesiam opprimendo suam, — christifideles non modo — eorum vulnerando fidem religionisque conscientiam — pergravi iniuria afficere, sed periculosam etiam exstare causam civilis illius eversionis, ad quam infitiatores osoresque Dei omni ope contendunt.

Interea ut calamitosis hisce rerum adiunctis occurrere ac pro facultate mederi possimus, omnibus, quae adhuc praesto sunt, rationibus eniti necesse est ut — divini cultus perfunctione, quoad fieri possit, ubique servata — fidei lux christianaeque caritatis ignis in populo non restinguantur. Quamvis enim, ut diximus, de impiis decretis agatur, quae, quum sanctissimis Dei Ecclesiaeque iuribus adversentur, idcirco sunt divina lege reprobanda, attamen non est dubium quin vano is impellatur timore, qui censeat se magistratibus ad iniustam causam operam esse collaturum, si, eorum vexationem perpessus, liberam ab iisdem exercendi sacra facultatem petat; atque adeo officii sui esse ducat ab hac omnino petitione abstinere. Quae profecto erroris opinio agendique ratio, quoniam sacrorum rituum intermissio inde esset ubique secutura, maximum afferret universo christifidelium gregi detrimentum.

Animadvertendum siquidem est iniquam hanc legem probare, vel eidem sponte adiutricem operam praestare suam, illicitum procul dubio esse ac prorsus nefas; quod tamen plurimum ab eo agendi modo differt, quo quis indignis hisce iussionibus invite repugnanterque subiicitur, imo etiam ita se habet, ut ad lethalem decretorum effectum minuendum pro sua parte contendat.

Iamvero sacerdos, cum a publicis magistratibus veniam sacris operandi coacte petit — sine qua divinum non potest exercere cultum — id per vim tantummodo suffert, ut maius incommo-

dum vitari queat; nec alia demum se gerit ratione atque illa, qua quis, possessione sua deturbatus, ab iniusto raptore re sua saltem utendi facultatem impetrare cogitur.

Ac praeterea suspicio quaevis « formalis » quam vocant, « cooperationis » probationisque legis per sollemnes removetur vehementesque expostulationes non modo ab Apostolica Sede, sed etiam a Mexicanae Reipublicae Episcopis populoque factas. Huc accedit prudens sacerdotum agendi mos, opportunis saeptus cautionibus, quo iidem, quamquam ad sacrum ministerium per Episcoporum mandatum canonice instituti, coacti tamen, veniam libere faciendi sacra a Civitatis rectoribus postulant; enimvero his in rerum adiunctis non legem probant, non praescriptis assentiunt, sed iniquis tantum decretis eo animo « materialiter », ut aiunt, se subiiciunt, ut impedimentum illud arceatur, quo ab sacris ritibus obeundis prohibentur, quodque nisi remotum sit, divinum ubique cultum praepediet, maximo cum animarum discrimine. Haud absimili admodum ratione sacrorum administri, ut memoriae traditum est, priscis catholici nominis temporibus, petebant, data etiam compensatione, facultatem adeundi martyres in carcere detentos, Sacramenta ministrandi causa; qua tamen re nemo cordatus cogitavit umquam eos insectatorum operam aliquo modo honestasse atque probasse.

Haec est, certa prorsus ac tuta, catholicae Ecclesiae doctrina, quae quidem si, cum in usum deducitur, nonnullos in quamdam induxerit erroris offensionem, vestrum erit, venerabiles Fratres, hanc, quam proposuimus sententiam, diligenter iisdem luculenterque declarare.

Quod si quis, postquam etiam mens Nostra per vos explanata fuerit, in falsa eiusmodi opinione pertinaciter adhuc perseveret, sciat porro se contumaciae pervicaciaeque notam non esse devitaturum.

Pergant igitur omnes, bene hac animati oboedientiae contentione consiliorumque concordia, quod Nos non semel, intimo cum animi solacio, in clero dilaudavimus; atque excussis dubitationibus trepidationibusque, quae a primis insectationis aestibus

erupissent, sacerdotes exploratâ eâ suâ quidquid strenue ferendi voluntate, impensiorem usque efficiant apostolicam suam ipsorum operam, in iuvenilem praesertim aetatem populariumque ordinem. Itidem aequitatis, concordiae caritatisque sensus iis etiam suadere conentur, qui idcirco in Ecclesiam repugnant, quod non satis eam cognitam habent.

Quocirca contineri non possumus quin rem iterum commendemus, quam, uti nostis, in oculis ferimus; ut scilicet Actio Catholica, ad eas normas,[1] quas per Apostolicum Delegatum Nostrum impertivimus, ubicumque instauretur maiusque in dies incrementum accipiat. Novimus hoc inceptum, initio praesertim atque hisce in condicionibus difficillimum; novimus idem ad optatos fructus non semper citato gradu procedere; at necessarium novimus ac magis efficiens quam ceteras omnes agendi rationes, quemadmodum ex Nationibus illis, quae ab huiuscemodi divexationum discrimine emerserunt, experiendo est cognitum.

Dilectos praeterea Mexicanae gentis filios etiam atque etiam ad eam in Domino adhortamur, qua praestant, cum Ecclesia matre, adeoque cum eius Hierarchia, arctissimam coniunctionem; ita quidem ut datis normis praeceptisque obtemperare, pro virili parte, studeant. Sacramenta participandi, divinae gratiae christianaeque virtutis fontes, opportunitatem ne praetermittant; religionis doctrinam diligenter addiscant; a misericordiarum Patre afflictae suae ipsorum patriae pacem prosperitatemque implorent; atque honori officioque sibi ducant, in Catholicae Actionis agmine, sacrorum administris operam navare suam.

Eos vero, qui cum ex utroque clero, tum ex laicorum ordine, incenso religionis studio permoti et Apostolicae huic Sedi obsecuti, memoranda prorsus facinora edidere, in recentioribus Mexicanae Ecclesiae fastis adscribenda, amplissima honestamus laude; eosque enixe in Domino obtestamur, ut in sacrosancta Ecclesiae iura defendenda totis viribus incumbere ne desistant, ea nempe adhibita generosa dolorum laborumque tolerantia, cuius nobilissima usque adhuc dedere exempla.

[1] Cfr. etiam Epist. Apost. « Paterna sane sollicitudo », d. II Febr., a. MDCCCCXXVI.

At finem imponere Encyclicis hisce Litteris non possumus, quin ad vos, Venerabiles Fratres, fideles mentis Nostrae interpretes, peculiari modo cogitationes intendamus Nostras, vobisque fateamur eo Nos arctius esse, Nosque experiri vobiscum coniunctos, quo asperioribus laboratis aerumnis in obeundo apostolico ministerio; atque pro certo habemus vos, quandoquidem cum Iesu Christi Vicarii animo vos cohaerere nostis, solacium inde haurire atque incitamentum, ut cotidie alacrius perarduum sanctissimumque opus urgeatis, quo concreditum vobis gregem ad aeternae salutis portum adducatis.

Ut vero divinae gratiae auxilium vobis semper adsit, vosque divina misericordia erigat, effusa paterni animi voluntate, vobis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, apostolicam benedictionem, caelestium munerum auspicem, impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis Septembris, in Dedicatione S. Michaëlis Arcangeli, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

MOTU PROPRIO

DE CONSTITUTIONE TRIBUNALIUM ET RATIONE PROCEDENDI IN CAUSIS CIVILIBUS STATUS CIVITATIS VATICANAE, NOVIS NORMIS ORDINANDIS.

PIUS PP. XI

Al fine di sempre meglio provvedere all'ordinamento dei Tribunali nello Stato della Città del Vaticano ed alla procedura da seguire per la sollecita trattazione delle cause civili avanti i medesimi, di certa scienza e Motu-proprio disponiamo e stabiliamo quanto appresso:

I. È costituita una Commissione con incarico di redigere un progetto di legge sull'ordinamento giudiziario e sulla procedura civile dei Tribunali dello Stato della Città del Vaticano.

La Commissione è composta delle seguenti persone:

Sua Eccellenza Revma Monsignor Massimo Massimi, Decano della S. R. Rota, *Presidente;*

Illmo e Revmo Monsignor Giulio Grazioli, Uditore della S. R. Rota;

Avv. Cav. di Gr. Cr. Paolo Pericoli, Presidente del Tribunale di prima istanza;

Avv. Comm. Agostino Schmid, ff. di Promotore di giustizia presso detto Tribunale;

Avv. Cav. Paolo Guidi, Giudice supplente nello stesso Tribunale, *Segretario.*

La Commissione dovrà presentare il progetto entro il 31 Dicembre 1934.

II. Da oggi e fino al giorno nel quale entreranno in vigore le nuove norme circa l'ordinamento e la procedura civile dei Tribunali dello Stato della Città del Vaticano, le cause civili di natura patrimoniale od economica di competenza del foro ecclesiastico nello Stato medesimo saranno deferite ad una Commissione composta dal Decano *pro tempore* della S. R. Rota, o, in caso di impedimento e per ciascuna determinata causa, dall'Uditore più anziano; dal Presidente del Tribunale di prima istanza, o, parimenti in sua sostituzione, dal Giudice più anziano; e da altro Giudice da nominarsi causa per causa ed avente, in quanto occorra, anche le speciali cognizioni tecniche in relazione all'oggetto della causa stessa. La nomina del terzo Giudice sarà fatta dagli altri due, e, in mancanza di accordo fra i medesimi, dal Sommo Pontefice. Del pari le cause civili di competenza del foro laicale dello Stato della Città del Vaticano saranno deferite ad una Commissione composta dal Presidente del Tribunale di prima istanza, dal Giudice più anziano, e da altro Giudice, da nominarsi causa per causa come sopra.

Le funzioni di Promotore di giustizia, di Notaro attuario e di Cursore presso le dette Commissioni saranno esercitate dal Promotore di giustizia, dal Notaro attuario e dal Cursore del Tribunale di prima istanza dello Stato della Città del Vaticano.

III. Le Commissioni indicate nel precedente articolo II saranno investite dei più ampi poteri, anche in ordine alle forme del procedimento, salve sempre le dovute garanzie per la legittima difesa delle parti contendenti. Tutti gli atti saranno compiuti nel territorio dello Stato della Città del Vaticano.

Le sentenze interlocutorie delle dette Commissioni saranno impugnabili soltanto insieme alle definitive, col rimedio della restituzione in intero, di cui al canone 1905 e seguenti del Codice di diritto canonico, escluso ogni altro gravame.

In caso di accoglimento della domanda di restituzione in intero, il Supremo Tribunale della Segnatura rimetterà la causa alla stessa Commissione per nuovo esame. La Commissione dovrà uniformarsi alle dichiarazioni di diritto che siano state pronunziate dallo stesso Supremo Tribunale a termini del canone 1605 § 2 del Codice citato.

IV. Le norme stabilite nei precedenti articoli II e III si applicano anche alle cause attualmente pendenti avanti qualsiasi Collegio giudicante, nelle quali il Collegio stesso non abbia emanato sentenza interlocutoria. Le carte proeessuali saranno trasmesse di ufficio al Presidente della Commissione competente.

Tutto ciò Noi abbiamo stabilito e stabiliamo, nonostante qualunque cosa in contrario, anche se degna di speciale menzione.

Dato a Roma, presso San Pietro in Vaticano, addì 21 del mese di Settembre, l'anno millenovecentotrentadue, undicesimo del Nostro Pontificato.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CATHEDRALE TEMPLUM SENOGALLIENSE HONORIBUS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Senogalliensi in civitate exstat templum cathedrale in honorem Sancti Petri Apostoli Deo dicatum, quod loco prioris cathedralis vetustate fatiscentis, saeculo decimo octavo fere exeunte, consecratum est. Iam vero eadem in civitate cathedralis aedes ob asperos fortunae rerumque eventus variis in sacris aedificiis exstitit; primum quidem templum perantiquum solo aequavit rex Siciliae saeculo tertio decimo, illudque, quod sub titulo Beatae Mariae Virginis ac Sancti Paulini Nolani tum prioris loco exaedificatum est, saeculo decimo quinto Senogalliensium dominus tunc temporis exsistens pariter in ruinam traxit, adeo ut erecta sit in cathedralem praepositura Sancti Petri Apostoli, quae profecto huiusmodi honore a sexto decimo saeculo usque ad finem fere octavi et decimi saeculi gavisa est. Hodiernum templum cathedrale, optimis picturis decoratum et conspicua quoque fronte ornatum, quam, iussu Decessoris Nostri rec. mem. Pii Pp. IX erectam, nuper Nos ipsi instaurandam curavimus, sacris copiose supellectilibus instructum est, pretiosisque reliquiis Sanctorum, quas inter plane memoratu digna corpus Materni Martyris, corporaque S. Philumelis et S. Innocentii, ditatur. In eodem autem templo imago colitur, suo in magnificentissimo sacello, Beatae Mariae Virginis a Spe, quam iam sacrosanctae Basilicae Vaticanae Capitulum aureo diademate redimivit; eandemque, vulgo *Madonna del Duomo* nuncupatam, magna veneratione christifideles dioecesis prosequuntur. Ipsa denique in cathedrali aede religiose servatur baptismalis fons, qui ut artis operibus affabre exornaretur, ingens pecuniae summa ex catholicorum donis undique congesta est, ne memoria excidat sacri baptismatis quod Decessor Noster Pius Pp. IX eodem in fonte excepit. Qua propter cum venerabilis frater Senogalliensium Episcopus a Nobis suppliciter demisseque efflagitaverit ut, votis omnium tum cleri tum populi dioecesis Senogalliensis obsecundantes, templum cathedrale praelaudatum Basilicae minoris titulo ac privilegiis de apostolica Nostra benignitate honestare velimus, placet huiusmodi optatis pro Nostra erga Praesulem Senogalliensium benevolentia concedere. Audito propterea dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrorum Rituum Congregatione Praefecto, apostolica Nostra aucto-

ritate, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, templum cathedrale civitatis ac dioecesis Senogalliensis in honorem Sancti Petri apostoli Deo dicatam, Basilicae minoris titulo ac dignitate augemus, illique omnia et singula conferimus iura et privilegia, quae eidem titulo adnexa sunt.

Haec concedimus, largimur decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper exstare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die III mensis Maii anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

II

PONTIFICIO SEMINARII ROMANI ATHENAEO MAGNUS CANCELLARIUS PRAEFICITUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Romanum Seminarium illique adiunctum Athenaeum, cum potissimum conditum sit ut Romanae Nostrae dioecesi rei sacrae suppeditet administros, inter Instituta, quae iuvenes clericos in spem Ecclesiae succrescentes pietate et doctrina fingunt, singulari studio prosequimur. Huiusmodi quidem Seminarium, quod Pius Pp. IV, vota Concilii Tridentini persolvens, Sancto Carolo Borromaeo opem conferente, erexit, Decessores Nostri tam impensis assiduisque curis affecerunt, ut praestantis disciplinae ac scientiae laude iugiter enituerit. Quam ob rem cum in aedes Gregoriano Lyceo iunctas, Clemente Pp. XIV regnante, migrasset, per moderatores magistrosque suos ita Lyceum ipsum gessit, ut illa quoque praestantia et fama, quas in ecclesiasticis disciplinis Patres e Societate Iesu iam sibi ibidem comparaverant, floruerit. Haec deinceps promerita rependens Decessor Noster Leo Pp. XII, Societati Iesu Romano Conlegio denuo restituto, ad Sancti Apollinaris Seminarium Romanum transferendum, Motu proprio *Recolentes animo*, constituit, illudque exornavit sacrae theologiae doctores creandi iure, cui etiam academicos gradus

impertiendi privilegium in philosophica disciplina quattuor post annos adiecit. Apostolicis autem Litteris *Cum Romani Pontifices* rec. mem. Praedecessor Noster Pius Pp. IX, ingenuarum artium optimorumque studiorum incremento sollicitus, ut maiori Romani Seminarii utilitati ac splendori prospiceret, iuris canonici et civilis Facultates ibidem erigendi privilegium illi tribuit. Hisce insistentes vestigiis Nos quoque nullam praetermisimus occasionem, quin eidem Romano Seminario benevolentiae Nostrae significationes exhiberemus. Cum propterea, per nuper editam Apostolicam Constitutionem *Deus scientiarum Dominus* Universitatibus Sacrorumque Studiorum Facultatibus novam imponendam disciplinam censuerimus, postquam Legales Athenaei Seminarii Romani Facultates ad Pontificii Instituti utriusque Iuris dignitatem eveximus, confestim etiam praecepimus, ut nova eadem Constitutio una cum Sacrae Congregationis Seminariis et Studiorum Universitatibus praepositae adnexis praescriptis, in ipso Athenaeo exsecutioni sine mora mandaretur; simulque statuimus ut nova sedes eiusdem Athenaei Scholarum, praestantiae incrementisque iuxta Constitutionem adnexaque praescripta, quae memoravimus, obtinendis aptior, ad Lateranum pararetur. Nunc vero aliud benignitatis Nostrae testimonium Pontificio Athenaeo Seminarii Romani exhibere cupientes, certa spe freti ut idem novo decore aucto, uberiores fructus magis magisque in dies edat, Motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum decernimus, ut Pontificio Athenaeo Seminarii Romani, ad normam eiusdem Constitutionis *Deus scientiarum Dominus Magnus Cancellarius* nunc et in posterum praeficiatur Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Noster et Romani Pontificis pro tempore hac Alma in Urbe Vicarius in spiritualibus Generalis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX m. Septembris, festo S. Hieronymi, an. MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. LEOPOLDUM PREÇAN, ARCHIEPISCOPUM OLOMUCENSIUM, DE CONVENTU VELEHRADENSI SEXTO.

PIUS PP. XI

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Haud mediocri cum animi gaudio accepimus a dilecto filio Nostro Aloysio S. R. E. Presb. Card. Sincero, qui, ut nosti, a secretis est sacri Consilii Orientali Ecclesiae praepositi, sextum propediem Conventum Velehradii celebratum iri, prope venerandas SS. Cyrilli et Methodii aedes, auspice quidem pio Apostolatus Opere, quod a beatis hisce caelitibus nuncupatur. Laetum hoc nuntium, ut diximus, idcirco non mediocre Nobis solacium indidit, quod ab iis, quae aliae ex aliis, per non diuturnum annorum intervallum id genus Congressiones habitae sunt — pluribus sane, cum sacrorum Antistitibus, tum lectissimis viris studiose elaborantibus — non parvae ad Ecclesiae unitatem procurandam profluxere utilitates. Ac praeterea sextus huiusmodi coetus hoc iterum atque iterum patefaciet, quod iam superiores Conventus luculenter testati sunt, inviolatam scilicet Iesu Christi Sponsam, Nosque imprimis, qui eius gubernacula divinitus moderamur, quique sedula tua, venerabilis frater, istiusque, cui praees, Sodalitatis opera iuvamur laetamurque, neque curis unquam parcere neque laboribus, ut dissidentes fratres ac filii germana catholicae Ecclesiae doctrina satius collustrati, eiusque caritate permoti, ad auspicatam tandem aliquando redeant unitatem. Neque dubitamus quin desciti a Nobis filii, qui coetibus interfuere, cum Ecclesiae Matris sollicitudinem et impensum in eos vestrum omnium studium perspectum habuerint, laetabilis huius incepti vim senserint atque invitamentum. Quam quidem vim atque invitationem ut vel vehementius experiantur, eidemque ultro libenterque respondeant, ut scilicet christianae unitatis beneficia intentiore animo recolentes, ad eam amplectendam totis viribus contendant, instantes caelestium bonorum Datori admoveri preces exoptamus; ita enim, opitulante Deo, feliciter continget ut omnes, ii etiam, quotquot ab Apostolica hac Sede misere aberrant, pretiosa optatae pacis optatique Iesu Christi Regni munera adipiscantur. Ad quod sane propositum assequendum, illud non parum conferet doctrinae caput, de quo in proximo Velehradensi Congressu agetur: de fide nempe, quae indissolubile sit mystici Iesu Christi corporis vincu-

lum. Ac pro certo sanctissimi illi Episcopi, Cyrillus et Methodius, cum tanti ponderis veritatem cernent dogmaticis, liturgicis historicisque rationibus inlustratam, pro cuius ipsimet triumpho tot exanclarunt labores suamque totam insumpsere vitam, de caelo vobis arridebunt magnaque laetitia afficientur. Qui vero intellegentia sua atque doctrina de re in coetibus agent, adeo sunt, ut novimus, ad has disciplinas periti atque instructi, ut neutiquam dubitemus quin uberes inde ac salutares profecturi sint fructus. Qui quidem fructus ut copiosiores etiam evadant, instanter vobiscum una sanctos illos precamur catholicae unitatis adsertores atque Apostolos, Cyrillum nempe ac Methodium, qui vobis laboribusque vestris — imploratis a Deo lumine atque auxilio — e Caelo adsint.

Nolumus praeterea hanc praeterire opportunitatem, quin eam vobis iteremus adhortationem invitationemque, quam haud ita pridem per Encyclicas Litteras *Nova impendet* universo habuimus catholico orbi; quandoquidem enim in eos vos coetus conventuri estis, quibus Redemptor noster praesentiam suam pollicitus est, « Ego sum in medio eorum », communes habetote supplicationes, quibus a misericordiarum Patre pacisque Principe necessarium, in increscenti, quod lamentamur, discrimine, iis praesertim impetretis adiumentum atque levamen, qui afflicta fortuna laborant, neque habent unde victum operando sibi comparare queant. Quod est reliquum, tibi, venerabilis frater, iisque omnibus, qui in proximis coetibus intererunt, divinorum munerum auspicem, paternaeque voluntatis Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Decembris, in festo Nativitatis D. N. Iesu Christi, anno MDCCCCXXXI, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XI

II

AD EGREGIUM VIRUM IOANNEM M. FISCHER, DOCTOREM, PRAESIDEM CONSILII ESSENDIENSIS CONVENTUI LXXI CATHOLICORUM E GERMANIA APPARANDO.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Haud perterriti hisce temporum angustiis, quin immo in spem maximam Dei gratia adducti, catholici isti Essendienses, ut libenter audivimus, omnia ita in civitate sua perillustri disposuerunt, ut septuagesimus primus ex tota Germania catholicorum Conventus, favente quidem et cohortante Cardinali Colo-

niensi Archiepiscopo, exeunte mense proximo sollemniter efficienterque celebretur. Neque vero timendum est, ne spem conceptam susceptosque labores rei exitus fallere frustrarive possit. Ipsa enim et opportunitas loci et coetuum apparatus et quaestiones disputandae, supplicationesque publicae divino Numini peragendae, omnia id unum spectant, ut, densatis catholicorum agminibus, robur viresque communes augeantur ad ea propulsanda pericula, quae vitae tam religiosae quam civili undique minitantur. Imprimis quidem sedes ista, ad ineundos coetus delecta perquam idonea exsistere videtur. Est enim Essendia urbs perantiqua, veteribus monumentis exornata, quae, novis officinarum instrumentis novisque generibus machinamentorum, magnum civium et opum accepit incrementum. At ea quidem alacritas, ea pariter constantia, quam boni Essendienses in fabrilibus operibus prae se ferunt, maxime enitet in catholica fide retinenda atque augenda, quam ab ipso civitatis conditore Altfrido, Episcopo Hildeshiensi, inde a Caroli Magni tempore primum receperunt. Insignia vero huiusmodi fidei monumenta plurimae exstant ecclesiae, inter quas celebris est illa Sancto Alberto Magno dicata, ubi sepulcrum Sancti Ludgeri, gentis Saxonicae apostoli et luminis, religiosissime asservatur. Optime quidem in sacris istis monumentis ad ineunda vobis consilia capientur auspicia, in istis quoque inita consilia votaque vestra firmabuntur. Neque parvi ponderis atque utilitatis res erunt in coetibus pertractandae. Quum enim temporibus miseriisque novis nova etiam remedia et auxilia quaerenda merito sint oportet, haec singula perpendetis, tum pro vestris consociationibus tuendis ac dilatandis, tum pro operibus caritatis institutisque provehendis, tum denique pro ipsa rerum publicarum temperatione moderanda atque firmanda. Illud autem inter cetera Nobis perplacuit, vos fideliter secuturos statuisse normas, quas Ipsi universo orbi catholico recenter dedimus, praesertim per Litteras Nostras Encyclicas sive « de Actione Catholica » promovenda, et « Quadragesimo anno » de ordine sociali instaurando. Si enim huiusmodi tam gravia praescripta ubique per catholicos servanda sunt, quid dicemus de vestra regione Essendiensi, ubi tanta est opificum multitudo, qui quidem, in asperrimo hoc rei oeconomicae discrimine, tot indigent praesidiis ad causam ipsorum rite sustinendam ac tuendam? Quapropter magno vos animo exhortamur, ut quaestiones propositas fidenter adgrediamini et ad conclusiones peridoneas, Deo opitulante, perveniatis. Ut autem omnia ad optata vestra feliciter respondeant, precibus vestris Nostras libenter adiciimus, et, ipso Sancto Alberto Magno, vestrae congressionis patrono, intercedente, caelestia vobis lumina instantissime adprecamur. Quorum quidem munerum auspex itemque paternae benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam

tibi, dilecte fili, Consilii istius sociis atque iis universis, qui Conventui intererunt, effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Iulii, in festo Sancti Iacobi Apostoli, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

III

AD EM̃UM P. D. FRANCISCUM TIT. S. PUDENTIANAE S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM BOURNE, ARCHIEPISCOPUM WESTMONASTERIENSEM, QUEM DELEGAT AD DEDICANDUM TEMPLUM RESTITUTAE ABBATIAE S. MARIAE DE BUCKFAST.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Servator noster benignissimus, mortis triumphator eximius, non modo fidelibus suis sempiternam ingessit et uberrimam vitam, verum et institutis, quae Ipsius nomine recte gloriantur, praepotens quoddam robur infudit, ita sane ut per saecula vigeant aut de illata sibi ruina vegetiora saepe resurgant. Id felix confirmat eventus, qui coenobitas monasterii, a S. Maria de Buckfast nuncupati, ingenti afficit laetitia ac Nos, ut gratulantis animi Nostri pandamus sensus, suasit. Stat igitur apud reaedificatum coenobium denuo exstructa aedes sacra a S. Maria, mox ritu consecranda dedicandaque solemni. Diuturna per saecula floruit abbatia haec, divinarum laudum pio resonans canore, domicilium virtutum, ingenuarum operosarumque artium perfugium, Evangelii lumine late advecto merito gloriosa. At dira exorsa procella, quae saeculo sexto decimo, Ecclesiae in Anglia tantam perniciem intulit, illam quoque convellit. Non solum enim innoxiae exturbatae columbae, sed ipsi muri eversi fuerunt atque deiecti, quorum ad antiquam gloriam deflendam sparsa informiaque diu manserunt rudera. At quinquaginta abhinc annis monachos quosdam extorres ex monasterio, cui nomen Beatae Mariae Virginis « de Petra gyrante » profectos eodem loco constat sedem suam fixisse. Denuo erectum fuit coenobium, denuo arduam attulit molem abbatiale templum, quod ad condendum fabricandumque, quina per lustra, monachi fidei ardore succensi indefesso labore incubuerunt. Nunc autem cum ad huiusmodi templum rite sacrandum miro splendore adparantur solemnia, laetatur simul et favet nobilis Anglorum gens, quae, avitae gloriae memor, beatissimos Augustinum et Bedam, patriae tutores et sidera, hisce in religiosis viris qui redierunt aliquo modo agno-

scere potest et salutare. Quo autem participatione Nostra, festorum decus et gaudium cumulemus, te, dilecte fili Noster, ultro eligimus et renuntiamus, qui Legati Nostri munere fungens sacris caerimoniis, ad dedicationem abbatialis templi a S. Maria de Buckfast pertinentibus, praesis, eisdemque, romano ostro conspicuus, plus addas nitoris. Libenter insuper tibi potestatem facimus ibidem adstanti populo rite nomine Nostro benedicendi plenamque admissorum veniam, ad Ecclesiae praescripta, tribuendi. Paterno studio demum auspicati ut abbatia, de qua est sermo, religione, pietate, doctrina effulgeat per aeva ac praesertim Anglorum stirpem instantibus precibus et spectandis virtutum exemplis adiuvet, tibi, dilecte fili Noster, praelatis, clero, universis qui sacris ritibus intererunt, caelestis solacii pignus, benedictionem apostolicam impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis Augusti anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

12 Augusti 1932. — Cathedrali Ecclesiae Drepanensi praefecit R. D. Ferdinandum Ricca, archipresbyterum-parochum ad S. Ioannis Baptistae, in oppido *Vittoria*, archidioecesis Syracusanae.

9 Septembris. — Cathedrali Ecclesiae Eistettensi, R. D. Conradum von Preysing, Sanctitatis Suae Cubicularium honoris, canonicum metropolitanae Ecclesiae Monacensis.

— Cathedrali Ecclesiae Misnensi, R. D. Petrum Legge, parochum in urbe Magdeburgensi, archidioecesis Paderbornensis.

16 Septembris. — Cathedrali Ecclesiae Guastallensi, R. D. Iacobum Zaffrani, Vicarium generalem dioecesis Comensis.

— Cathedrali Ecclesiae Grossetanae, R. D. Paulum Galeazzi, Vicarium generalem dioecesis Narniensis.

— Cathedrali Ecclesiae Campaniensi, R. D. Petrum Capizzi, archipresbyterum-parochum ad S. Petri in oppido *Calascibetta*, dioecesis Calatanisiadensis.

— Cathedrali Ecclesiae Petrolinensi, R. D. Idilium Soares, parochum ad Sanctae Crucis in civitate Campinensi.

19 Septembris. — Metropolitanae Ecclesiae Vindobonensi, R. D. Theodorum Innitzer, Antistitem Urbanum, Sacrae Theologiae Doctorem ac Professorem Sacrae Scripturae in Universitate Vindobonensi.

26 Septembris. — Titulari Ecclesiae episcopali Croënsi. R. P. D. Ioannem Bernardum Mac Ginley, hactenus Episcopum Montereyensem-Fresnensem.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

INSTRUCTIO

DE CLERICIS ORIENTALIBUS APUD EXTERAS NATIONES PRAETER PROPRIUM PATRIARCHATUM VEL PROPRIAM REGIONEM VERSANTIBUS.

Quo facilior vetustorum canonum observantia atque praescriptionum quas Sancta Sedes identidem dedit pro clericis orientalibus extra propriam regionem versantibus, ut ad Missae celebrationem admittantur atque Ordinariorum locorum favorem et protectionem obtineant, statuit Sacra Congregatio Orientalis *Instructionem* dare, in qua singula quae ab ipsis clericis aut a locorum Ordinariis sunt adimplenda, una simul colligerentur.

Iam per Decretum « Qua sollerti » d. 23 Decembris 1929 normae constitutae sunt pro clericis orientalibus qui in Americae vel in Australiae regiones immigrant ad curam spiritualem fidelibus proprii ritus praestandam; et per Decretum « Non raro accidit » d. 2 Ianuarii 1930, normae pro clericis qui in easdem regiones se conferunt ob aliam causam oeconomicam vel moralem, et ad breve tempus.

Firmis integrisque praefatis huius Sacrae Congregationis decretis, praesentes litterae leges breviter exponunt, quae aditum et permanentiam moderantur cuiusque clerici ritus orientalis, sive ordinis regularis, sive ordinis saecularis, apud exteras ceteras nationes, praeter proprium Patriarchatum vel propriam regionem orientalem.

1. Quilibet clericus orientalis qui ad exteras nationes, praeter proprium Patriarchatum vel propriam regionem vult pergere, antequam a sua dioecesi discedat, licentiam seu *litteras discessoriales* a proprio Ordinario obtineat; idemque per tramitem sui Ordinarii, *litteras commendatitias* a Sacra Congregatione Orientali assequatur, quae litterae per *rescriptum* dantur, in quo locus ad quem memoratus sacerdos est perrecturus indicabitur et tempus ibidem permanendi.[1]

2. Praefatus sacerdos in dioecesi non sua commorans in omnibus quae ad disciplinam pertinent subest Ordinario loci ac eiusdem mandatis parere debet, quin exinde cesset vel minuatur vinculum subiectionis a proprio Antistite vel Patriarcha.

[1] Can. 804 § 1, Codicis iuris canonici.

3. Ipsemet, postquam ad dioecesim pervenerit de qua in rescripto huius Sacrae Congregationis, ab ea ad aliam dioecesim vagari nequit, nisi ex condigna causa ab Episcopo *a quo* et ab Episcopo *ad quem* probata, ac simul praehabito consensu utriusque Episcopi, omnino servatis conditionibus quas ipsi forte apposuerint. [1]

4. Elapso tempore statuto, memoratus sacerdos ad suam dioecesim redeat. « Si vero ultra tempus statutum diutius sine causa commoretur in loco, de quo supra, loci Ordinarius non amplius eum admittat ad Missae celebrationem, et, salvo suo iure, rem referat Nuntio aut Delegato Apostolico, aut huic Sacrae Congregationi ». [2]

5. Non licet huic sacerdoti sacrum ministerium exercere, ne obiter quidem, nisi propter hanc causam ad illam dioecesim admissus fuerit, aut nisi de mandato vel de expresso consensu Ordinarii loci.

6. Si praedictus sacerdos moram ultra annum protraxerit sacri ministerii causa, « in fine cuiusque anni, a die data in rescripto supputandi, tenetur *relationem scriptam* mittere ad Sacram Congregationem Orientalem de statu religioso suorum fidelium et de sacro ministerio adimpleto; hanc vero relationem exhibebit Ordinario loci, ut hic sua auctoritate eam *scripto* comprobet, opportune suas addens adnotationes, ipseque Ordinarius eam ad Sacram Congregationem transmittat ». [3]

7. Vetita eidem manet quaecumque collecta sive quoad eleemosynas et pecuniam, sive quoad stipendia Missarum, ad normam Decreti huius Sacrae Congregationis « Saepenumero » d. 7 Ianuarii 1930 « de clericis orientalibus eleemosynas, pecuniam vel Missarum stipendia colligentibus seu corrogantibus extra orientales regiones, et dioeceses ».

8. Ad Missam celebrandam perdurante itinere, sive dum ad exteram regionem se confert, sive in reditu, rector Ecclesiae ubi sacerdos litare desiderat, eum semel vel aliquot vicibus pro prudentia admittere poterit, dummodo dictus sacerdos *rescriptum* Sacrae Congregationis Orientalis, de quo in n. 1, exhibuerit; obligatione facta eidem Ecclesiae rectori adnotandi in illo documento diem celebrationis et titulum Ecclesiae, una cum proprii nominis subsignatione.

Quod si memoratus sacerdos moram protraxerit plus aequo, rector Ecclesiae hac de re certiorem reddat Episcopum seu Ordinarium loci.

Ordinarius loci non amplius admittat ad Missae celebrationem sacerdotem, qui, sine iusta causa, plus quam aequum est, in loco interiecto con-

[1] Decr. *Qua sollerti*, d. 23 Dec. 1929, n. 12.
[2] Decr. *Non raro accidit*, d. 2 Ian. 1930, n. 7.
[3] Decr. *Qua sollerti*, n. 14.

sistat, aut huc illucque vagetur, et, salvo suo iure, rem deferat Nuntio aut Delegato Apostolico, aut huic Sacrae Congregationi. [1]

9. Enixe rogantur Excmi Episcopi, ut has normas penitus urgeant, si quos habeant sacerdotes ritus orientalis in sua dioecesi.

Ipsi sacerdotes iisdem normis curent statim sese conformare, et *rescriptum*, si nullum habeant, ab hac Sacra Congregatione petere; secus, ad celebrationem Missae in dioecesi extra regionem suam non amplius admitti possunt.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Orientalis, die 26 Septembris 1932.

A. Card. Sincero, *a Secretis.*

L. ✠ S.

H. I. Cicognani, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

BONAËREN.

Beatificationis seu declarationis martyrii servorum Dei Rochi Gonzalez de Santa Cruz, Alfonsi Rodriguez et Ioannis del Castillo, e Societate Iesu.

Super dubio

An sit signanda Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Inter cetera praeclara opera, quibus inclita Societas Iesu, praeeunte conditore suo Ignatio, maiorem Dei gloriam iugiter promovit, accensendus prae primis est apostolicus labor, quem eius alumni ad christianam fidem late per orbem inter ethnicos populos proferendam, inde ab exordiis enascentis Ordinis exercuerunt. Sicut enim S. Franciscus Xaverius in orientalibus Indiis aliisque extremi Orientis oris innumeras Christi Ecclesiae animas adiunxit, ita et in occidentalibus, quas vocabant, Indiis alii non pauci, iidemque sanctitatis laude clari, Evangelium, effuso quoque sanguine, maximoque cum fructu, praedicavere, et ad christianam et civilem vitam amplectendam silvicolas et nomades illas gentes feliciter adduxerunt.

Quos inter merito praestare dicuntur Rochus Gonzalez, Alfonsus Rodriguez et Ioannes del Castillo.

[1] Decr. *Qua sollerti*, n. 9.

Rochus Gonzalez, Assumptione, in Paraquariensi ditione, anno 1576 ex Bartholomaeo et Maria de Santa Cruz ortus est. Ab ipsa iam infantia pietati fuit addictissimus; perfectioris autem vitae amore, 14 annorum adolescens, una cum nonnullis coaetaneis suis in desertum locum secessit, ut poenitentiae et orationi impensius se traderet.

Sacerdotio ab Episcopo de Trejo anno circiter 1599 auctus ad Maracaynensem provinciam se contulit, ut eam gentem christianam catechesim doceret. Episcopus idem paullo post eum cathedralis ecclesiae parochum elegit. Quum vero anno 1609 Episcopus de Lizarraga O. P. eum ad Provisoris et Vicarii generalis officium promovere vellet, humilis sacerdos, honorifico munere recusato, atque illico saeculo valedicens, Societatem Iesu est ingressus. Insequenti anno ad evangelizandos silvicolas Guaycuruenses, qui inter Indos ferocissimi habebantur, missus fuit. Barbarorum vero moribus ad humanitatem simul atque ad christianam disciplinam componendis ut solidum strueretur fundamentum, Societatis Iesu sodales, ut primum inter eos advenerunt, nullam aptiorem esse rationem existimavere, quam illos in aliquem determinatum locum stabiliter ad communem socialem vitam ineundam hortando *reducere*. Unde *reductionum* nomen oppidis ad hoc fundatis fuit impositum. Sapientissimis legibus indigenarum indoli maxime accommodatis ita prudenter simul ac humaniter hae *reductiones* regebantur, ut brevi temporis spatio miram animorum transformationem induxerint, et perfectae christianae vitae consuetudinis exemplum evaserint. Quanta ad eas condendas et constabiliendas priores apostoli illi fuerint passi, difficile dictu est: at vero quo durior exstitit labor, eo uberiores fructus promanarunt atque eorum nomina in benedictione per saecula permanserunt. P. Marcellus de Lorenzana priorem constituit *reductionem*. Postea vero Pater Rochus Gonzalez ab anno 1615 ad annum 1628, undecim hac illac novas fundavit, quas saepe visitabat, ut in eis omnia secundum statutas leges servarentur.

Sed caelo maturus, iam ad optatum finem properabat, sanguinem vitamque pro Christo effundere paratus. Dum in *reductione*, quam sub Omnium Sanctorum titulo ad « Caarò », prope flumen Iyui, die 1 Novembris 1628 fundaverat, versaretur, celebrata Missa, a quibusdam impii venefici Niezú satellitibus die 15 eiusdem mensis, lapideae clavae ictibus capite fractus, interiit, et corpus igni traditum. Ex necati incombusto corde, ipsis testantibus Indis, haec vox indica lingua erupisse dicitur: « Corpus occidistis, non animam: ego a vobis non recedam et redibo: sed ultio non cunctabitur ». Cum ipso necatus quoque fuit P. Alfonsus Rodriguez, eiusque corpus pariter igni datum.

P. Alfonsus Rodriguez, Zamorae in Hispania die 1 Martii a. 1598 e

Gundisalvo et Maria Obnel natus, anno 1614 Societatem Iesu ingressus est. Paucos post annos Cordubam in Argentina missus fuit ubi summa cum laude philosophiae et theologiae disciplinis incubuit et sacerdotio est auctus. Anno 1625 ad Guaycuruensem missionem destinatur. Huc illuc alacer discurrit sacro ministerio fungens, magnam fructuum copiam reportans. Patiendi desiderio motus ad difficillimas Uruquarienses missiones mitti expetiit, et cum P. Rocho Gonzalez Omnium Sanctorum *reductionem* constituit, et quindecim post dies effuso sanguine, una cum suo sodali optatam mortem oppetiit.

Veneficus Niezù omnes quoque Patres qui in ceteris *reductionibus* erant, ut posset suis incantationibus miseras illas gentes satanico iugo iterum subiicere, moliebatur occidere. Sed tantum facinus Deus non permisit: mortem tamen P. Ioanni del Castillo datum est ei inferre.

Hic ex Alfonso et Maria Rodriguez in loco vulgo dicto *Belmonte* intra Conchensis dioecesis fines in Hispania die 14 Septembris anno 1596 natus est. Anno 1614 in Societatem Iesu Matriti admissus fuit: duos post annos Cordubam in America mittitur, ubi philosophicae disciplinae incumbit; dein in collegio Conceptionis in ditione Chilensi magisterium agit. Anno 1621 Cordubam redit, et post navatam ibi operam sacrae theologiae, sacros Ordines anno 1625 suscepit. Sequenti anno ad S. Nicolai *reductionem* nuper a P. Gonzalez fundatam mittitur, et ardenti animarum zelo motus, infirma licet valetudine Indis evangelizandis strenue làborat.

Eodem anno ad novam Assumptionis *reductionem* transfertur. Impius Niezú notitia habita mortis P. Rochi Gonzalez et Alfonsi Rodriguez, iussit *caciquis* sibi subditis ut statim et P. Ioannem del Castillo interficerent. Dum pacifice hic cum suis Indis sermonem habebat proditorie captus et vestibus exutus, funibus ligatus, per aspera pertractus, demum clava percussus, numquam tamen ab oratione intermittens, crudelissime occisus est. Corpus eius igne fuit combustum. Ultrix manus Domini, uti demortui patris Rochi vox prophetaverat, super occisores aggravata est. Ab Hispanis et a pluribus Indis hi sunt puniti, verum antea sua facinora sunt confessi, Patris Rochi prophetiae veritatem agnoverunt, omnesque praeter unum baptizati sunt, mortemque in suorum criminum expiationem acceptaverunt.

Duorum priorum reliquiae reverenter a christianis Indis, illae autem P. Ioannis a fratre Bernardo, collectae sunt, et prius Candelariam, Conceptionem postea translatae sunt.

Horum trium occisio in ipsa dioecesi Assumptionis ubi evenit, habita est uti verum martyrium, adeo ut sollemnis Missa et hymnus *Te Deum* fuerint in gratiarum actionem decantati. Quae fama numquam deferbuit.

Quare mature de iuridicis inquisitionibus instituendis fuit cogitatum. Hispanorum dux Cabral, qui expeditioni contra rebelles Indos praefuerat, priusquam occisores morte mulctaret, eos eorumque socios interrogari curaverat, ut ab iisdem causae et mortis adiuncta cognoscerentur.

Ordinaria auctoritate in Curia Bonaëren. anno 1629 processus est institutus, qui sequenti anno apud Corrientes, et anno 1631 apud Candelariam continuatus est, Urbemque transmissus. Verum quum in processu super non cultu, tum primum Urbanianis decretis praescripto, servanda forma nondum satis innotesceret, Bonaërenses iudices eum condere omiserunt; ideoque causa ulterius non est progressa. Plurimae tamen postulatoriae litterae ad Sanctam Sedem fuerunt missae. Societatis Iesu saeculo decimoctavo suppressio, aliaeque politicae vicissitudines novum detrimentum causae attulerunt. Postremo hoc tempore novi Processus Ordinarii anno 1929 constructi sunt in Curiis Bonaërensi, Corrientensi et Montisvidei.

Processus quoque super obedientia praestita decretis Urbani Pp. VIII de publico cultu Servis Dei non praestando, nec non *diligentiarum* quem dicunt super scriptis fuit pariter confectus.

Quum vero nihil obstaret quominus ad ulteriora posset procedi, instante R. P. Carolo Miccinelli, Postulatore generali S. I., attentis et veteribus et recentibus Postulatoriis litteris sive Archiepiscoporum et Episcoporum Americae Latinae, sive insignium virorum qui vel summa civili auctoritate potiuntur, Reipublicae praesertim Paraquariensis, die 5 Iulii anni huius in Ordinario Sacrae Rituum Congregationis coetu ab Emo ac Rmo D. Cardinali Alexandro Verde, Causae huius Ponente seu Relatore, propositum fuit dubium: *An sit signanda Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.* Emi ac Rmi Patres, audita Emi Ponentis Relatione, audito quoque officialium Praelatorum voto, scripto lato, nec non R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem introductionis causae Servorum Dei Rochi Gonzalez de Santa Cruz, Alfonsi Rodriguez et Ioannis del Castillo, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem subsignata die Ssmo D. N. Pio Papae XI relatione ab infrascripto S. R. C. Praefecto, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis rescriptum ratum habens, Commissionem introductionis causae Rochi Gonzalez, Alfonsi Rodriguez et Ioannis del Castillo propria manu signare dignata est. Die 13 Iulii anno Domini 1932.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

AVVISO

Si rende noto che le domande di ammissione degli Ecclesiastici allo Studio della Sacra Congregazione del Concilio per la pratica giuridica, amministrativa e catechistica si ricevono nella Segreteria della stessa Sacra Congregazione dal 10 Ottobre al 10 Novembre.

Roma, 10 Settembre 1932.

G. Bruno, *Segretario.*

SACRA CONGREGAZIONE DEI SEMINARI E DELLE UNIVERSITÀ DEGLI STUDI

CONCORSO PER BORSE DI STUDIO.

Presso la Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi è aperto, per sacerdoti italiani, il concorso:

1° ad una borsa di studio per le scienze o matematiche o fisiche o naturali presso una Regia Università;

2° ad una borsa di studio per la Facoltà di lettere e filosofia presso l'Università Cattolica del Sacro Cuore;

3° ad una borsa di studio presso la Pontificia Università Gregoriana: per la storia ecclesiastica nella Facoltà omonima o per gli studi biblici nell'Istituto omonimo;

4° ad una borsa di studio per il corso « utriusque iuris » presso il Pontificio Istituto « utriusque Iuris ».

Tutti i concorrenti debbono, entro il 31 Ottobre p. v., presentare alla Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi apposita domanda, corredata dei seguenti documenti:

a) attestato di ordinazione sacerdotale;

b) « nulla osta » del Vescovo diocesano;

c) prospetto, autenticato dalla Curia vescovile, dei voti riportati dal concorrente nelle singole materie agli esami finali di ciascun anno del corso liceale e teologico.

I concorrenti, di cui ai nn. 1 e 2, dovranno aggiungere il certificato di maturità classica o di laurea in teologia.

I concorrenti alla borsa per gli studi biblici dovranno aggiungere il certificato di licenza in teologia.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

29 Agosto 1932. L'Emo Sig. Cardinale Augusto Hlond, Arcivescovo di Gnesna e Posnania, *Membro della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

» » » Gli Eccmi Monsignori Enrico Przeździecki, Vescovo di Siedlce e Adolfo Szelążek, Vescovo di Luceoria, *Consultori della S. C. per la Chiesa Orientale.*

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

14 Luglio 1932. A S. E. il conte Angelo Manzoni Borghesi, Ministro Plenipotenziario della Repubblica di S. Marino.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

4 Luglio 1932. Al sig. Antonio Rodriguez Bafico (Cile).
» » » Al sig. Federico Gozi (Repubblica di S. Marino).

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 Maggio 1932. Al sig. Paolo Ciboldi, della diocesi di Cremona.
14 Giugno » Al sig. ing. Mario Coletti, della diocesi di Ascoli Piceno.
1 Luglio » Al sig. Domenico Francini (Roma).
7 » » Al sig. Edoardo Poli, dell'archidiocesi di Bologna.
» » » Al sig. Marino Rossi (Repubblica di S. Marino).
» » » Al sig. Luigi Fattori (Repubblica di S. Marino).
13 » » Al sig. cav. Nicola Tripepi, dell'archidiocesi di Reggio.
14 » » Al sig. Giuseppe Meermann, dell'archidiocesi di Colonia.
11 » » Al sig. ing. Carlo Luppis, dell'archidiocesi di Ferrara.
27 » » Al sig. dott. avv. Luigi Gualdi, della diocesi di Rieti.
9 Agosto » Al sig. Domenico Magno, della diocesi di Treviso.
» » » Al sig. Antonio Bachettoni, dell'archidiocesi di Spoleto.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

12 Aprile 1932. Al sig. Pietro Palma, della diocesi di Montepulciano.
27 » » Al sig. Gregorio Cavatore, dell'archid. di Reggio Calabria.

27 Aprile 1932. Al sig. Raimondo Alessio Comnène (Romania).
» » » Al sig. Giuseppe Roncarolo, della diocesi di Ivrea.
9 Maggio » Al sig. geometra Aurelio Todini (Roma).
» » » Al sig. Pietro Manzi (Roma).
» » » Al sig. Sebastiano Casini (Roma).
» » » Al sig. Alfredo Cristiani (Roma).
» » » Al sig. Carlo Mercandetti (Roma).
» » » Al sig. Aurelio Raffo (Roma).
30 » » Al sig. Oscar Simon (Roma).
5 Giugno » Al sig. Francesco Bertucci (Roma).
17 » » Al sig. Giulio Bartolini, della diocesi di Volterra.
» » » Al sig. Fabio Marchionneschi, della medesima diocesi.
21 » » Al sig. prof. Ernesto Manozzi (Roma).
» » » Al sig. Igino Camponovo (Roma).
29 » » Al sig. Giuseppe Romeo, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.
» » » Al sig. Giuseppe Leone, della medesima archidiocesi.
5 Luglio » Al sig. Giovanni Dentaud, della diocesi di Losanna, Ginevra e Friburgo.
15 » » Al sig. nob. Dino Bonelli (Repubblica di S. Marino).
» » » Al sig. Giovanni Andrea d'Ardia Caracciolo Cicinelli di Curzi (Repubblica di S. Marino).
» » » Al sig. avv. Marino Michelotti (Repubblica di S. Marino).
19 » » Al sig. Eugenio Heurich, della diocesi di Aquisgrana.
28 » » Al sig. Andrea Kulier, dell'archidiocesi di Sarajevo.
9 Agosto » Al sig. Giovanni Cappelletti, della diocesi di Padova.
» » » Al sig. Luigi Marino, dell'archidiocesi di Spoleto.
19 » » Al sig. dott. Mario Falciola, della diocesi di Como.
» » » Al sig. ing. Camillo Silo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giberto Bosisio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. dott. Alberto Bellucci, dell'archidiocesi di Tegucigalpa.

NECROLOGIO

1 Settembre 1932. Monsig. Giuseppe Vila y Martinez, Vescovo di Gerona.
5 » » Monsig. Stefano Nowak, Vescovo già di Eperjes dei Ruteni.
20 » » Monsig. Celestino Joussard, Vescovo tit. di Arcadiopoli.
28 » » Monsig. Emmanuele Vieira de Mattos, Arcivescovo di Braga.
29 » » Monsig. Prospero Scaccia, Arcivescovo di Siena.

CODICIS IURIS CANONICI FONTES

Cura Emi PETRI Card. GASPARRI. - Volumen VI - CURIA ROMANA. S. C. Concilii, an. 1741-1917; S. C. Super Statu Regul.; S. C. de Religiosis - N. 3705-4427. Typis Polyglottis Vaticanis, 1932. In-8°, pp. XX-1034.

Romae . . . . . Lib. 80 —
In Italia, vecturae pretio soluto . . » 83,50
Apud Exteros, vecturae pretio soluto » 92 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
BIBLIORUM SACRORUM iuxta Vulgatam Clementinam NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. - Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit. in-8°, pp. XVI-1186.			
(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	58 —	68 —
ENCHIRIDION BIBLICUM Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia. Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita	10 —	11 —	13,50
Linteo anglico contectum cum titulo aureo	15,40	16,40	18,90
NB. - *Seminariis et Religiosis Communitatibus, pro certo numero exemplarium, imminutio pretii conceditur.*			
LA NOSTRA FEDE, di Mons. MASSIMO MASSIMI. Due voll. in-12°, terza ediz.	8 —	9,50	11 —
Vol. I. **Le basi del Domma Cattolico**, pp. 116.			
Vol. II. **La sintesi del Domma Cattolico**, pp. 174.			
FERRETTI Mons. LUIGI, Vescovo di Macerata e Tolentino. - **ECONOMIA ECCLESIASTICA, CRITERI AMMINISTRATIVI.** - Elegante volumetto in-16° di pp. XII-136 e tre moduli. Legato in tela	5 —	5,60	6 —
GUIDA di insegnamento religioso per le scuole elementari, secondo i vari punti del Programma ministeriale, a cura della Commissione superiore ecclesiastica per la revisione dei testi di insegnamento religioso, pp. 32	0,50	0,70	—
NORME PER L'INSEGNAMENTO RELIGIOSO negli istituti di istruzione media in Italia, emanate dalla Sacra Congregazione del Concilio. - Un fascicolo in-8° di pp. 24	1 —	1,40	1,60
Circolare ai Revmi Ordinari diocesani d'Italia. - Elenco delle Scuole e degli Istituti d'istruzione media. - Programma per l'insegnamento religioso nelle scuole medie di ogni ordine e grado. - Traccia di svolgimento dei vari programmi. - Elenco di libri per l'insegnamento religioso.			

STATISTICA CON CENNI STORICI DELLA GERARCHIA E DEI FEDELI DI RITO ORIENTALE

Typis Polyglottis Vaticanis prodiit « **Statistica** con cenni storici della Gerarchia e dei fedeli di rito orientale ».

Non tantum notitiae numericae de Oriente Catholico in hoc libro continentur; sed de singulis Ecclesiis ritus orientalis, origo, progressus, status et synopsis historica exponitur.

Manuale reapse est hic liber, qui paginis 576 constat; iuxta omnibus, praesertim ecclesiasticis viris, qui rerum orientalium cognitionem acquirere cupiunt, valde utile.

Volumen, impressum iisdem litteris ac forma *Annuarii Pontificii*, venit apud Libraria Vaticanam - Città del Vaticano:

In brochure Lib. 18 — Linteo rubro religatum Lib. 24 —

Huic pretium adiungendum pretium vecturae:

Italia Lib. 1,50 Estero Lib. 4 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE - FONTI

Continent haec volumina, quae ad doctrinae et rei cognitionis evulgationem spectant, illa elementa, e quibus leges sumentur variarum orientalium disciplinarum ad Codificationem canonicam orientalem perficiendam. Huiusmodi elementa prout hic colliguntur, partim sunt stricte canonica, partim vero subsidia iuris; et super hisce omnibus studia praeparatoria vertunt.

		Roma L.	Italia L.	Estero L.
Fasc. I.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte prima (in ristampa)	—	—	—
Fasc. II.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte seconda . .	25 —	28 —	36 —
Fasc. III.	**Disciplina antiochena** (Siri): I. **Nomocanone di Bar-Hebraeo**	10 —	13 —	15 —
Fasc. IV.	**Disciplina caldea:** I. **Droit ancien: Synodes** (Synodicon orientale); Collectio canonum synodicorum d'Ebedjésus de Nisibe	15 —	18 —	22 —
Fasc. V.	**Disciplina alexandrina** (Etiopi): Testi di diritto antichi e moderni riguardanti gli Etiopi	25 —	28 —	33 —
Fasc. VI.	**Disciplina alexandrina:** Testi di diritto antichi riguardanti gli Etiopi	25 —	28 —	33 —
Fasc. VII.	*In corso di stampa.*			

SACRA CONGREGATIO DE SACRAMENTIS. **INSTRUCTIO ad Rmos locorum Ordinarios de scrutinio alumnorum peragendo antequam ad ordines promoveantur.** Pp. 16	1 —	1,20	1,25
PIO PP. XI. Carta Encíclica **Sobre la triste situación de los intereses católicos en la República Mexicana.** 29 Sett. 1932. In-8°, pp. 12 . .	1,50	1,70	1,75

MISSAE DEFUNCTORUM ex Missali Romano desumptae. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis. - Editio typica Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. Impressum patet 27×18; pagina 31×22½ (gr. 205 pondo) . . . . . 7,50 9 — 10,50

— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa, signaculis, etc. . . . . 17,50 19 — 21 —

ORDO DIVINI OFFICII recitandi, sacrique peragendi iuxta Kalendarium Universalis Ecclesiae pro Anno Domini 1933. Accedunt *Regulae* in Missae celebratione servandae. In-16°, pp. 156 2,50 2,80 3,50

S. ROMANAE ROTAE DECISIONES seu sententiae quae prodierunt anno 1923. Cura eiusdem S. Tribunalis editae. Vol. XV, in-8°, pp. IV-248 . . . . . 40 — 42 — 45 —

Officium in festo S. Gabrielis a Virgine Perdolente, Conf. (Die 27 Februarii). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19 . . . . . 0,50 0,60 0,70

Missa in festo S. Gabrielis a Virgine Perdolente, Conf. (Die 27 Februarii). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32 . . . . . 0,40 0,50 0,70

DELLA IMITAZIONE DI CRISTO. LIBRI QUATTRO. Versione rivedutа sul testo genuino - Proemio - Preghiere - Meditazioni - Letture, a cura del P. D. PLACIDO TOMMASO LUGANO, O. S. B., Abate di S. Maria Nova di Roma. - 1932, pp. LII-400. In carta indiana, legato in tela, titolo in oro . . . . . 6 — 6,50 7 —

Edizione tascabile corredata degli indici: delle Preghiere - delle Meditazioni per otto giorni di Esercizi Spirituali; per un Ritiro spirituale; per la Confessione e Comunione - delle Meditazioni per la santa Messa; per Chierici, Sacerdoti, Seminaristi e Religiosi; per studenti di filosofia e teologia - e delle pie letture per i vari bisogni dello spirito.

DE IMITATIONE CHRISTI. Libri quattuor. Editio ad codicem autographum exacta (curante Angelo Mercati). In-48°, pp. 470.

In brochure	3 —	3,75	4 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra	5 —	5,75	6 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea	5,40	6,25	6,50

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).